

Зарадвала се много царкинята и дала знакъ на баща си, че е довольна отъ отговоритѣ.

— Отъ днесъ ти си годеникъ на дъщеря ми. Азъ ще обявя това на всичкитѣ си поданици. Скоро ще стане свадбата.

Казалъ царътъ на момъка, а това било толкова неочаквано за него, че той просто се объркалъ отъ радостъ.

Направили богата царска свадба.

Наближилъ третиятъ бждникъ. Царскиятъ зетъ си спомнилъ обещанието, което бѣше далъ на майка си. Царътъ далъ заповѣдъ да се приготвятъ златнитѣ колесници и най-хубавитѣ коне. Тръгналъ зетътъ съ царската дъщеря за неговата страна, за да взематъ майка му. Когато наближили родното му мѣсто, ония, които го познавали отъ по-рано, се очудвали много на неговия блѣсъкъ и прекрасната му жена. А когато научили, че е царски зетъ, започнали да ублажаватъ старата му майка.

Било е вече срѣднощъ, когато стигнали при полуразрушената имъ кжщичка. Камбанитѣ вече биели за Рождество, а майка му плачела по него. Когато се чулъ шумъ и цвилене на коне, тя погледнала презъ прозореца и, когато видѣла сина си точно така, както го снувала по-рано, разплакала се още повече, но вече отъ радостъ.

Отвели и нея въ своето царство, следъ време синътъ ѝ самъ станалъ царъ и царувалъ честито дълги години“.

Тъй завърши дѣдо Станой приказката. Децата съ затаенъ дѣхъ го слушаха.

— Дѣдо, ами кога е било това? — запита го едно отъ тѣхъ, следъ като приказката се свърши.

— Много, много отдавна.

— Ами у наш'то село ли станало туй, дѣдо? — запит го на свой редъ най-малкото.

— Не, миличко, не. Въ една друга, хей, много далечна страна.

— Ами... — зина да каже пакъ нѣщо малкиятъ палавко, но въ това време църковната камбана заби тържествено.

Засуетиха се всички да се обличатъ съ нови дрехи, за да идатъ на църква.

А навънъ снѣгътъ бѣше престаналъ да вали и отъ разчистеното небе звездитѣ трепкаха и весело се усмихваха на празнуващата земя.

Иорд. п. Илиевъ.

